

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2016r

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Staszak

Protokolant: st. sekr. sąd. Arkadiusz Musiański

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Marii Jarockiej

po rozpoznaniu w dniu: 09.11.2016r.

sprawy:

T. P. syna S. i B. z domu S., ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 26 marca 2015r. do 29 kwietnia 2015r. w N. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził (...) spółka z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym na łączną kwotę 532.466,35 złotych stanowiącego mienie znacznej wartości, w ten sposób, że wprowadził w błąd właściciela tejże spółki co do zamiaru zapłaty za wydane towary w postaci śrutu rzepakowej i sojowej oraz swojej sytuacji finansowej zapewniając, że zapłaci w umówionych terminach za zamówiony towar, podczas gdy w chwili zawarcia umów nie miał takiego zamiaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294§ 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżonego T. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 294 §1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) stawek dziennych po 10 zł (dziesięć złotych) każda,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego na okres próby 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 72 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwoty 532.466,35 zł (pięćset trzydzieści dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt sześć złotych i trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 104.309,57 zł odsetki naliczane od dnia 17.04.2015r.

- od kwoty 87.105,35 zł odsetki naliczane od dnia 18.04.2015r.

- od kwoty 26.114,40 zł odsetki naliczane od dnia 18.04.2015r.

- od kwoty 40.392,00 odsetki naliczane od dnia 21.04.2015r.

- od kwoty 39.441,60 zł odsetki naliczane od dnia 02.05.2015r.

- od kwoty 29.703,27 zł odsetki naliczane od dnia 29.04.2015r.
- od kwoty 122.719,07 zł odsetki naliczane od dnia 12.05.2015r.
- od kwoty 82.681,09 zł odsetki naliczane od dnia 21.05.2015r., przy określeniu następującego harmonogramu spłaty:
- pierwsza rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2017r.
- druga rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2017r.
- trzecia rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2017r.
- czwarta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2018r.
- piąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2018r.
- szósta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2018r.
- siódma rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2019r.
- ósma rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2019r.
- dziewiąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2019r.
- dziesiąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2020r.
- jedenasta rata w kwocie 32.466,35 zł plus wszystkie odsetki ustawowe (liczone w powyżej wskazany sposób) płatna do 01 lipca 2020r.,

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika,

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

II K 104/16

UZASADNIENIE

Uzasadnienie powyższe zostało na zasadzie art. 424 §3 kpk ograniczone w swym zakresie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

I. Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

T. P. przedstawiono aktem oskarżenia zarzut popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 12 kk. Sąd po dokonaniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego przychylił się do stanowiska rzecznika oskarżenia publicznego w tym zakresie. Podejmując rozstrzygnięcie sąd oparł się przede wszystkim na wiarygodnej części wyjaśnień samego oskarżonego, na zeznaniach świadków oraz na zgromadzonych dokumentach. W ocenie sądu oskarżony w chwili popełnienia czynu był poczytalny, świadomy bezprawności i naganności swego postępowania.

Zgodnie z art. 286. § 1. kk „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”.

W pierwszej kolejności sąd pragnie wskazać, że odpowiedzialność za opisane we wskazanym przepisie oszustwo jest motywowana celem – to jest uzyskaniem korzyści majątkowej. T. P. miał cel ten w swoim przestępczym działaniu. To legło u podstaw jego działania, które polegało na tym, że w okresie od 26 marca 2015r. do 29 kwietnia 2015r. w N. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził(...) spółka z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym na łączną kwotę 532.466,35 złotych stanowiącego mienie znacznej wartości, w ten sposób, że wprowadził w błąd właściciela tejże spółki co do zamiaru zapłaty za wydane towary w postaci śruty rzepakowej i sojowej oraz swojej sytuacji finansowej zapewniając, że zapłaci w umówionych terminach za zamówiony towar, podczas gdy w chwili zawarcia umów nie miał takiego zamiaru. Zgodnie z tezami doktryny (w tym komentarzem do kodeksu karnego A. M. zawartym w systemie Lex do art. 286 §1 kk) „wprowadzenie w błąd”, zwane też „oszustwem czynnym”, polega na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy. Tego dokonał T. P. w wyżej opisany sposób. Podkreślić nadto należy, że przestępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jego jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Dopóki takie rozporządzenie nie nastąpi, a sprawca podejmie oszukańcze zabiegi mające na celu jego uzyskanie, można mówić jedynie o usiłowaniu, a nie o dokonaniu oszustwa (por. wyrok SN z dnia 8 stycznia 1999 r., V KKN 513/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 6, poz. 2).

Sąd podzielił pogląd rzecznika oskarżenia publicznego w zakresie kwoty będącej szkodą w mieniu pokrzywdzonego. Podać przy tym należy, że na skutek działania oskarżonego doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które łącznie stanowiło kwotę 532.466,35 zł. Uznać więc należy, że szkoda wyrządzona działaniem oskarżonego była znaczna – przy czym zważyć należy, że przekraczała ona znacznie ustawową granicę, zgodnie bowiem z art. 115 § 5 kk mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych. Wobec tego należało uznać, że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 kk w stosunku do mienia znacznej wartości. Powyższe ustalenie determinowało dalszą część kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego. Zgodnie bowiem z art. 294 § 1 kk ten, kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 286 § 1 w stosunku do mienia znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Stąd kwalifikacja prawna – art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk.

W ocenie sądu oskarżony w celu dokonania przestępstwa podjął w krótkich odstępach czasu wiele zachowań, które razem stanowiły przestępstwo oszustwa i ostatecznie doprowadziły do wskazanej wyżej szkody. Oskarżony działał bowiem od 26.03.2015 do 29.04.2015 – czyli nieco ponad miesiąc, co niewątpliwie należy uznać za krótki okres czasu. Czynił to umyślnie (zamiar bezpośredni kierunkowy), realizował swój z góry powzięty zamiar, determinowany jednym celem – uzyskaniem korzyści majątkowej dla siebie. Stąd ujęcie jego zachowania w ramy czynu ciągłego z art. 12 kk, bowiem dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony.

II. Wyjaśnienie innych wskazanych rozstrzygnięć wyroku.

1) Kara

Z uwagi na wniosek obrońcy oskarżonego T. P., złożony w trybie art. 387 § 1 kpk, sąd orzekł karę zgodną z ustaleniami, do których doszło na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. Przepis ten (w brzmieniu po 15.04.2016 r.) wskazuje, że do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono przestępstwo zagrożone karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu. Jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, sąd może, na jego wniosek, wyznaczyć mu obrońcę z urzędu. Przed uwzględnieniem takiego wniosku sąd poucza także oskarżonego o treści art. 447 § 5 kpk (art. 387 § 1a kpk). Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Co istotne, uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie

wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy i pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku.

Sąd dokonał analizy okoliczności umożliwiających uwzględnienie złożonego wniosku i stwierdził, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki wskazane w treści art. 387 § 1 kpk. Po pierwsze, oskarżonemu T. P. zarzucono popełnienie czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Kara za popełnienie tego przestępstwa w warunkach obostrzenia kształtuje się w granicach od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Niewątpliwie zatem spełniona została przesłanka zagrożenia karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności. W ocenie sądu nie zaistniała także konieczność zmiany kwalifikacji prawnej wskazanej przez oskarżyciela.

Po drugie, porównując postawę procesową oskarżonego T. P. na rozprawie i w czasie postępowania przygotowawczego sąd stwierdził, że uległa ona znacznej zmianie. Podczas czynności w trakcie trwania śledztwa oskarżony częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak odmawiał składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Na rozprawie nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale również złożył wyjaśnienia, w których bardzo żałował i wyraził chęć naprawienia szkód powstałych na skutek przestępstwa. Jednakże, jak wskazuje prof. J. S., „wyjaśnienia oskarżonego muszą w każdym wypadku być oceniane w konfrontacji z wszystkimi do tej pory zgromadzonymi istotnymi w sprawie dowodami i dopiero wtedy, gdy sąd nie stwierdza sprzeczności wymagających usunięcia, może przyjąć, że przesłanki te są spełnione” (Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. 2, C.H. Beck, publ. w Legalis). Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie (zeznania świadków, kserokopie faktur VAT, informacje uzyskane od komornika sądowego, z banków i innych urzędów) jednoznacznie wskazywał na sprawstwo oskarżonego T. P. i nie był sprzeczny z wyjaśnieniami złożonymi przez samego oskarżonego, dlatego sąd uznał, że ujawnione w toku postępowania okoliczności popełnienia przestępstwa, a także wina oskarżonego, nie budzą wątpliwości. Cele postępowania karnego, do których – zgodnie z art. 2 kpk – należą: wykrycie sprawcy, pociągnięcie go do odpowiedzialności, zapobieganie przestępstwom oraz umacnianie poszanowania prawa, w ocenie sądu zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia postępowania w całości.

Obrońca oskarżonego T. P. zasygnalizował jeszcze przed rozpoczęciem przewodu sądowego, że oskarżony będzie składał wniosek o dobrowolne poddanie się karze po uprzednim przesłuchaniu oskarżonego. Na rozprawie był także obecny przedstawiciel Prokuratury Rejonowej w G. (...), który nie sprzeciwiał się złożonemu na rozprawie wnioskowi. Podkreślenia wymaga, że w prokuraturze obowiązują m.in. zasady jednolitości i niepodzielności, tzn. prokuratura w Polsce ukształtowana jest według dyrektywy organizacyjnej, w myśl której stanowi ona jednolitą całość, a czynności poszczególnych jej organów są czynnościami całej prokuratury. Wyróżnienie poszczególnych jednostek prokuratury ma cel jedynie organizacyjny, techniczny, umożliwiający wykonywanie jej ustawowych zadań. Z punktu widzenia procesowego w zasadzie obojętne jest, który z organów prokuratury dokonuje danej czynności, ponieważ wszystkie są czynnościami tej samej jednolitej instytucji. Każdy funkcjonariusz prokuratury, wykonując zleconą mu czynność, równocześnie reprezentuje prokuraturę jako całość, i odwrotnie - każdy funkcjonariusz obciąża skutkami swojego działania całą prokuraturę. Nie ma zatem znaczenia, iż na sali był obecny prokurator Prokuratury Rejonowej w G. a nie Prokuratury Rejonowej w T., gdyż wykonywane przez niego czynności oraz wyrażane przez niego oświadczenia woli skutkują na stanowisko całej prokuratury. Przechodząc do pokrzywdzonego należy zauważyć, że jest on uprawniony do złożenia sprzeciwu z racji swojego pokrzywdzenia, przysługuje mu ono zatem niezależnie od tego, czy występuje on przed sądem w charakterze strony (oskarżyciela posiłkowego). Na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. był obecny C. K., który reprezentował (...)sp. z o.o. jako pokrzywdzonego będącego oskarżycielem posiłkowym, a także profesjonalny pełnomocnik reprezentujący interesy spółki. Żaden z nich nie sprzeciwiał się wnioskowi o dobrowolne poddanie się karze i orzeczenie jej w wymiarze zaproponowanym przez obrońcę oskarżonego T. P..

Przepis art. 387 kpk jest instrumentem o charakterze proceduralnym, a zatem granice porozumienia wyznaczają odpowiednie reguły określone w kodeksie karnym, zaś oskarżony nie ma możliwości wynegocjowania takich warunków wymiaru kary bądź środków karnych, jakie nie są dopuszczalne in concreto w przepisach tego kodeksu (tak wyrok SN z dnia 15.11.2013 r., sygn. III KK 333/13, Prok. i Pr. 2014/2/13; KZS 2014/2/17). Zatem taki wniosek oskarżonego może być uwzględniony przez sąd tylko wtedy, gdy zarówno rodzaj kary i środka karnego, przepadek lub środek kompensacyjny, jak też ich wymiary lub zakres przewidziane są przepisami prawa karnego,

powinien zawierać w swej treści propozycję wyroku obejmującego wszystkie istotne prawne orzeczenia w zakresie jego odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo. Obrońca oskarżonego T. P. w jego imieniu i przy jego poparciu wniósł o wymierzenie oskarżonemu w oparciu o art. 294 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. (przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk) kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art. 33 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. – kary grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda.

Wniosek w takim kształcie został zaakceptowany (poprzez brak sprzeciwu) przez oskarżyciela publicznego, a także oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika. Zaakceptowanie uzgodnionej treściowo propozycji stanowi swoistą ugodę, którą sąd jest związany i która, co do zasady, powinna być traktowana jako zobowiązanie podjęte również przez oskarżonego oraz strony, które nie zgłosiły sprzeciwu co do takiego właśnie trybu rozpoznania sprawy.

Orzekając o karze za przypisane oskarżonemu przestępstwo, sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 kk. W myśl §1 wskazanego artykułu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych w ustawie, badając, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wymierzając karę uwzględnił również dyrektywy wynikające z § 2 cyt. wyżej artykułu, a więc brał pod uwagę zachowanie się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Analizując stopień społecznej szkodliwości występku oszustwa dotyczącego mienia znacznej wartości, jakiego dopuścił się oskarżony, sąd uznał go za wysoki. Na taką ocenę wpływ miały przede wszystkim rodzaj naruszonego tym czynem dobra. Oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko mieniu. Prawo własności jest ważniejszym i szeroko chronionym prawem majątkowym w kodeksie karnym, gdyż tego rodzaju ochrona daje gwarancję nienaruszonej trwałości własnego majątku i swobody rozporządzania nim.

Jako okoliczność łagodzącą sąd wziął pod uwagę ostateczne przyznanie się do winy i sprawstwa oraz dotychczasową niekaralność.

Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 par. 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07/2015 r. karę grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 10 zł każda, dzieląc w tym względzie pogląd rzecznika oskarżenia publicznego i pozostałych stron. Sąd uznał, iż wskazana kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów.

W ocenie sądu orzeczona kara, nie będzie nadto surowa, pozostanie adekwatna do popełnionego czynu i będzie wypełniała cele prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd podzielił pogląd stron, że w przypadku przestępstwa oszustwa popełnionego przez oskarżonego kara winna mieć charakter nieizolacyjny. Taka kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia w stosunku do niego pożądanego efektów wychowawczych i winna uzmysłowić karygodny charakter przestępstwa, jakiego się dopuścił, wdrażając go jednocześnie do przestrzegania porządku prawnego. Dlatego zgodnie z uzgodnieniem sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego na okres próby 5 (pięciu) lat.

2) Obowiązek naprawienia szkody

W piśmie z dnia 2 sierpnia 2016 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w Zamościu – 5 sierpnia 2016 r.), pokrzywdzony (...) sp. z o.o., reprezentowane przez pełnomocnika, poinformował, że wstąpił do sprawy w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. obrońca oskarżonego T. P., wnosząc o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 kpk, wniósł także na podstawie z art. 72 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody w całości w kwocie 532.466,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 104.309,57 zł (to nastąpiła potem modyfikacja na rozprawie z wcześniejszej kwoty 123.684,62 zł na obecną kwotę 104.309,57 , bo nie odliczono wpierw od tej faktury części kwoty zapłaconej – te część zapłacona jest uwzględniona przy kwocie 532.466,35 zł) odsetki naliczane od dnia 17.04.2015r.

- od kwoty 87.105,35 zł odsetki naliczane od dnia 18.04.2015r.

- od kwoty 26.114,40 zł odsetki naliczane od dnia 18.04.2015r.

- od kwoty 40.392,00 odsetki naliczane od dnia 21.04.2015r.

- od kwoty 39.441,60 zł odsetki naliczane od dnia 02.05.2015r.

- od kwoty 29.703,27 zł odsetki naliczane od dnia 29.04.2015r.

- od kwoty 122.719,07 zł odsetki naliczane od dnia 12.05.2015r.

- od kwoty 82.681,09 zł odsetki naliczane od dnia 21.05.2015r.,

przy określeniu następującego harmonogramu spłaty:

- pierwsza rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2017r.

- druga rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2017r.

- trzecia rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2017r.

- czwarta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2018r.

- piąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2018r.

- szósta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2018r.

- siódma rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2019r.

- ósma rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 lipca 2019r.

- dziewiąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 listopada 2019r.

- dziesiąta rata w kwocie 50.000 zł płatna do 01 marca 2020r.

- jedenasta rata w kwocie 32.466,35 zł plus wszystkie odsetki ustawowe (liczone w powyżej wskazany sposób) płatna do 01 lipca 2020r.

Obecny na rozprawie prokurator , przedstawiciel oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnik nie sprzeciwili się również powyższym ustaleniom.

Przewidziane w art. 72 § 2 kk zobowiązanie do naprawienia szkody ma na celu wyrównanie strat, jakie w rzeczywistości poniósł w wyniku przestępstwa pokrzywdzony. Obowiązek ten nie jest elementem mającym na celu zwiększenie dolegliwości, stanowiącej skutek popełnionego przestępstwa. Innymi słowy, zobowiązanie do naprawienia szkody nie może z jednej strony zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego, z drugiej zaś stanowić elementu kary sensu stricto, tj. dolegliwości wymierzanej sprawcy przestępstwa, która ma spełnić zadania określone w art. 53 kk. Warunkiem zobowiązania do naprawienia szkody jest więc rzeczywiste jej istnienie w chwili orzekania (tak wyrok SN z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. II KK 144/15, KZS 2015/10/17, publ. w Legalis i wyrok SN z dnia 25 września 2015 r., sygn. II KK 224/15, publ. w Legalis).

Ustawodawca w art. 72 § 2 kk nie wypowiedział się w kwestii odsetek, stąd sąd przyjął, że nie ma ustawowego zakazu, by móc o takich odsetkach orzec w tym przypadku, szczególnie że wszystkie strony o to wniosły i były co do tego zgodne. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 17/05, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 59, stwierdził: "Sąd, orzekając na podstawie art. 72 § 2 k.k. o obowiązku naprawienia szkody, w wyroku określa również czas i sposób jego wykonania". W niniejszej sprawie wszystkie rozstrzygnięcia dotyczące wymiaru kary zostały ustalone w trybie art. 387 kpk. Jak już wyżej podkreślono, sąd uwzględnia taki wniosek, gdy zaproponowana kara, środki karne, przepadek, środek kompensacyjny, a także ich wymiar i zakres przewiduje regulacja kodeksowa. Jeśli ta przesłanka jest zachowana, sąd jest co do zasady związany ustaleniami, którym nie sprzeciwiły się uprawnione do tego osoby. Zasada ta miała również zastosowanie w niniejszej sprawie w przypadku rozłożenia zobowiązania do naprawienia szkody na poszczególne raty i określenia terminów, od których mają być płacone odsetki. W ocenie sądu propozycja, którą wysunął obrońca oskarżonego i poparły wszystkie strony, nie wymagała interwencji i korekty sądu. Brak było sprzeciwu co wnioskowi w takim kształcie ze strony oskarżyciela publicznego, oskarżyciela posiłkowego – pokrzywdzonego i jego pełnomocnika.

3) Pozostałe rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego(...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciąży nimi Skarb Państwa.

Co do powyższego jest to również zgodne ze zgłoszonym wnioskiem - również brak było sprzeciwu co wnioskowi w takim kształcie ze strony oskarżyciela publicznego, oskarżyciela posiłkowego – pokrzywdzonego i jego pełnomocnika.